

РОЗДІЛ I

Того дня ми не змогли піти на прогулянку. Щоправда, вранці ми поблукали з годинку алеями, обсадженими кущами, з яких уже опало листя, та по обіді (місіс Рід, коли не було гостей, обідала рано) холодний зимовий вітер нагнав чорні хмари і линув такий холодний дощ, що годі було й думати виходити з дому.

Щодо мене, то я була рада: я страх не любила довгих побідніх прогулянок, а надто взимку. Жахливо було вертатися додому в холодному присмерку, коли заходять зашпори в руки і в ноги, а серце ниє від сердитого бурчання Бессі, нашої няні, та від принизливого усвідомлення фізичної переваги наді мною Елізи, Джона та Джорджіани Рід.

Згадані Еліза, Джон та Джорджіана зібралися тепер у вітальні біля своєї матері, що напівлежала на канапі біля каміна і здавалася цілком щасливою серед своїх дорогих діток (в ту хвилину вони не билися й не ревли). Мене не прийняли до цього родинного гурту; місіс Рід сказала, що їй дуже шкода віддаляти мене від себе, але, поки вона не почує від Бессі й не побачить на власні очі, що я справді прагну розвивати в собі приємні й добропристойні манери, поки я не стану привітною й лагідною дитиною, — щирішою, добрішою, відвертішою, — вона мусить позбавити мене всіх радощів, якими тішаться слухняні й шанобливі діти.

— Що вам Бессі наговорила на мене? — спитала я.

— Джен, я не люблю, коли чіпляються до слів і допитуються. Дитина не сміє так розмовляти зі старшими! Іди сядь собі десь і, поки не навчишся бути чемною, мовчи.

З вітальні був хід у невеличку їдаленьку; ото ж я й шмигнула туди. Там стояла шафа з книжками. Я вибрала собі одну з них, спершу подивившись, чи вона з малюнками. Потім залізла на підвіконня, де й сіла, підбгавши ноги по-турецькому. Запнувши червоні штофні завіси¹, я з двох боків відгородилась від довколишнього світу.

Праворуч мене затуляли зборки червоної тканини, ліворуч захищали від негоди віконні шибки, які, проте, не могли приховати сумної картини пізнього листопада. Гортаючи книгу, я час від часу поглядала у вікно, за яким западав холодний зимовий вечір. Вдалині висіла густа запона туману і хмар; перед вікном розкинувся моріжок з пошарпаними бурєю кущами; їх щедро поливали дощові потоки, гнані вітром, який, жалібно стогнучи, налітав шаленими поривами.

Я знову взялася до своєї книги — це було «Життя англійських птахів» Б'юїка². Правду кажучи, текст цікавив мене мало, проте, хоч я була ще дитиною, деякі вступні сторінки мимоволі привернули мою увагу. Там розповідалося про пристановище морських птахів, про пустельні скелі та кручі, де вони були єдині мешканці, про береги Норвегії, біля яких, від мису Лінденеса, що лежить на самому півдні країни, аж до Нордкапа рясніє безліч островів:

Де крижаний лютує океан
Між островів, оголених і диких,

---

¹ Завіси, виготовлені із цупкої, важкої шовкової або шерстяної тканини, переважно з великим тканим візерунком.

² Йдеться про відомого англійського гравера й ілюстратора, майстра гравюри на дереві Томаса Б'юїка (*Thomas Bewick*, 1753–1828), котрий зажив слави ілюстраціями до праць із природознавства «Загальна історія чотириногих» (1790) і 2-томової «Історії птахів Британії» («*A History of British Birds*») — «Наземні птахи» (1797) і «Водоплаваючі птахи» (1804). Окрім довершених вигравійованих на дереві зображень тварин і птахів, у цих книгах, проілюстрованих Б'юїком, вміщені серії ретельно виконаних закінчень.

На дальній півночі, й важкі жбурляє хвилі
Атлантика на морок скель Гебрідських¹.

Не могла я поминути й опису холодних берегів Лапландії, Сибіру, Шпіцбергену, Нової Землі, Ісландії, Гренландії, одне слово, «безкраїх просторів Арктики, цієї сумної і безлюдної пустелі, цього царства морозу й криги, де нескінченні зими нагромадили гори льодовиків, утворивши навколо полюса щось подібне до крижаних Альп — оселю найлютіших холодів на землі». Про ці мертво-білі простори у мене виникли власні уявлення, — туманні, як усі невиразні уявлення про світ, що снуються в дитячій голові, і водночас надзвичайно різючі. Під впливом вступних сторінок у мене складалося враження і від віньєток: скеля, що самотньо височить серед пінявих хвиль; розбитий човен, викинутий на безлюдний берег; блідий, холодний місяць, що дивиться із зловісних хмар, як розбурхані хвилі поглинають корабель.

Якийсь невиразний смуток навіював мені малюнок, що зображав занедбане кладовище: надгробок з написом, брама, двое дерев, низький небосхил із смужкою напіврозваленної огорожі та вузький серп молодика, супутника вечірньої пори.

Два кораблі, що непорушно застигли в морі на безвітрі, здавалися мені морськими примарами.

На Сатану, що відбирає в злодія клунок з краденим добром, я не могла дивитися без жаху і мерщій перегорнула сторінку.

Не меншим жахом сповнювала мене й чорна рогата істота, що сиділа на скелі, споглядаючи натовп довкола шибениці.

Кожен малюнок оповідав якусь історію, здебільшого незбагненну для мого дитячого розуму й серця й водночас дуже цікаву — не менш цікаву, ніж казки, що їх оповідала нам довгими зимовими вечорами Бессі, коли була в доброму гуморі,

---

¹ Уривок із поеми «Осінь» («*Autumn*», 1730) шотландського поета і драматурга Джеймса Томсона (*James Thomson*, 1700–1748). Ця поема завершує його об'ємний цикл «Пори року» («*The Seasons*», 1730), куди, крім «Осені», ввійшли «Зима» (1726), «Літо» (1727), «Весна» (1728) і «Гімн порам року» (1730). Українською мовою згаданий уривок переклав М. Кабальок.

а таке траплялося дуже рідко. Поставивши перед каміном у дитячій кімнаті прасувальний столик, Бессі дозволяла нам сісти навколо і, відпрасовуючи блонди на спідницях місіс Рід та плячи оборки¹ на її нічних чепчиках, заспокоювала нашу жадібну цікавість розповідями про кохання та пригоди, взятими із старовинних казок та ще давніших балад або, як я довідалась, ставши старшою, з «Памели»² та «Генріха, графа Морландського»³.

З Б'юїком на колінах я була — принаймні по-своєму — щаслива і боялась тільки одного: що моє щастя урветься. Так воно незабаром і сталося. Двері до їдаленьки рипнули.

— Гей, рюмсо! — почувся голос Джона Ріда; він замовк: йому, мабуть, здалося, що в кімнаті нікого немає.

— Де в біса вона поділася? — вів він далі. — Лізі! Джорджі! — гукнув він на сестер. — Джоан тут немає. Скажіть мамі, що вона вискочила на дощ. От вреднюче створіння!

«Добре, що я запнула завіси», — подумала я, палко бажаючи, щоб мене не знайшли у моїй схованці. Джон Рід і не знайшов би мене сам, бо він не був ні спостережливий, ані

---

¹ Тобто роблячи за допомогою праски паралельні хвилясті складки.

² «Памела, або Винагороджена добродієність» («*Pamela; or, Virtue Rewarded*», 1740) — знаменитий епістолярний роман англійського письменника, одного із основоположників європейського сентименталізму Семюела Річардсона (Samuel Richardson, 1689–1761). Роман складається майже цілком із листів головної героїні і йдеться в ньому про те, як дівчина-служниця Памела Ендрюс чинить спротив домаганням лорда Жуана. Вражений добродієністю Памели, він по-справжньому в неї закохується й одружується.

³ Повна назва: «Вельможний простак, або Історія Генрі, графа Морландського» — «*The Fool of Quality; or, The History of Henry, Earl of Moreland*», 1765–1770 — пікареский і сентиментальний роман малознаного ірландського письменника Генрі Брука (*Henry Brooke*, 1703?–1783). Це один із перших педагогічних романів, у якому протиставлені два типи виховання: неправильне аристократичне і «природне».

кмітливий; аж тут у двері просунула голову Еліза й одразу сказала:

— Вона, напевне, на вікні, Джоне.

Я одразу ж вийшла зі своєї схованки, — я боялася, що Джон силоміць витягне мене звідти.

— Чого тобі треба? — спитала я вдавано покірливо.

— Треба казати: «Чого ви бажаєте, мастере Рід», — відповів він. — Я бажаю, щоб ти підійшла до мене, — і, сівши в крісло, показав рукою, щоб я наблизилась і стала перед ним.

Джон Рід був на чотири роки старший за мене: йому минуло чотирнадцять, а мені лише десять. То був гладкий хлопчак, що набагато переріс своїх ровесників; впадали в очі його прищувата нездорова шкіра, широке, з грубими рисами, обличчя й великі руки та ноги. Він завжди об'їдався за столом і тому мав тьмяні осоловілі очі й обвислі щоки. Зараз йому слід було б сидіти в школі, але мати взяла його на місяць-два додому, мовляв, «через слабке здоров'я». Джонів учитель, містер Майлз, запевняв, що хлопець цілком здоровий, — не треба тільки присилати йому з дому стільки печива й цукерок; але материнське серце повставало проти такої грубої думки й схилилося до благороднішої версії: блідість Джона пояснювалася перевтомою та тугою за рідною домівкою.

Джон був не дуже ніжний син і брат, мене ж він люто ненавидів. Він тиранив і мучив мене — не два-три рази на тиждень і навіть не раз чи двічі на день, а безперестану. Я боялася його кожним своїм нервом, і кожна моя жилочка тремтіла, коли він підступав до мене. Часом я аж не тямилася від страху, бо нікому було оборонити мене від його погроз і знущань: челядь не хотіла дратувати панича, заступаючись за мене, а місіс Рід в таких випадках робилася сліпа й глуха: вона ніколи не помічала, що син лає чи б'є мене, хоч той робив це не раз і при ній, щоправда, частіше за її спиною.

Я звикла слухатись Джона і одразу підійшла до крісла, в якому він сидів; добрих три хвилини він показував мені

язика, висолоплюючи його скільки міг. Я знала, що після цього він неодмінно битиметься, і, тремтячи зі страху, думала, який він гидкий і потворний... Джон, либонь, прочитав цю думку на моєму обличчі, бо раптом, не сказавши ні слова, дав мені сильного стусана. Я поточилася, але встояла на ногах і відступила один-два кроки назад.

— Це тобі за те, що ти нагруб'янила мамі, — сказав він, — і за те, що сховалася за завісою, і за те, що так подивилася на мене зараз... Жаба!

Я звикла до Джонових образ, і мені й на думку не спадало, що я можу дати йому відсіч; я тільки зі страхом чекала нового удару, певна, що то був лише початок.

— Що ти робила за завісою? — спитав він.

— Читала.

— Покажи книжку.

Я взяла з вікна книжку й подала йому.

— Ти не маєш права брати наші книжки! Мама каже, що ти живеш у нас на ласкавому хлібі. У тебе нема ані шеляга, твій батько нічого тобі не залишив. Тобі більше пристало ходити з торбами, аніж жити тут з нами, дітьми джентльмена, їсти те, що й ми, та носити сукні, що їх купує наша мама. Я покажу тобі, як порпатися в моїх книжках! Чуєш — це мої книжки! І весь цей дім — мій! Або буде мій за кілька років. Іди стань коло дверей, тільки далі від дзеркала та вікон.

Я так і зробила, не добравши спершу, чого він хоче; коли ж побачила, що він устав і замірився на мене книжкою, то злякано скрикнула й інстинктивно метнулась убік, та запізно: грубий том влучив у мене, я впала і, вдарившись об одвірок, розбила собі голову. З рани потекла кров, я відчула гострий біль, — увесь мій страх відразу пропав, його заступили інші почуття.

— Гидкий, жорстокий хлопчисько! — крикнула я. — Ти схожий на вбивцю! На рабовласника! На римського імператора!

Я читала Голдсмітову «Історію Риму»¹ і склала собі власну думку про Нерона, Калігулу та інших тиранів². Тайкома я вже давно робила порівняння, але ніколи не думала, що висловлю їх уголос.

— Що-о? — заревів Джон. — Як ти сказала? Ви чули, Лізі й Джорджі? Я скажу мамі! Але спершу...

Він прожогом кинувся до мене, схопив однією рукою за плече, а другою вчепився у волосся. Однак перед ним була доведена до розпачу істота. Я справді вбачала в ньому тирана-душогуба. Кров крапля за краплею стікала мені за комір, гострий біль не вщухав. Ці почуття на якийсь час приглушили страх, і я зустріла Джона як несамовита. Я гаразд не тямала, що робила руками, тільки чула, як Джон кричав: «Жаба! Жаба!» — а тоді голосно заверещав. Та допомога була недалеко: Еліза й Джорджіана кинулись нагору по місіс Рід, яка прибігла у супроводі Бессі та покоївки Еббот. Нас розборонили, і я почула:

— Ай-яй-яй! Ах ти ж негіднице! Так накинутися на мастера Джона!

— Таке мале, а таке люте!

А місіс Рід вирекла присуд:

— Відведіть її до червоної кімнати й замкніть там!

Чотири руки одразу вхопили мене й понесли нагору.

---

¹ Олівер Голдсміт (*Oliver Goldsmith*; 1730–1774) — англійський прозаїк, поет і драматург ірландського походження, яскравий представник сентименталізму. Окрім власне художніх творів («Громадянин світу, або Листи китайського філософа з Лондона своїм друзям на Схід», «Мандрівник», «Векфілдський священник» та ін.), є автором низки компілятивних історичних праць про Англію, Грецію та Рим, написаних з метою заробітку. Його 2-томовою «Історією Риму» («*The Roman History*») вийшла друком у 1769 році.

² Нерон (*Nero*, 37–68), п'ятий і останній римський імператор із династії Юліїв — Клавдіїв; Калігула (*Caligula*; 12–41), римський імператор із 37 р. з династії Юліїв — Клавдіїв. Прагнення Калігули до необмеженої влади і вимога вшановувати його як бога спричинила невдоволення сенату, після чого він був убитий.